

idegen testhez – vagy magzatburokhoz –, amit a kötet elején és végén szereplő egy-egy, Michael Nyman és Philip Glass zenéjének szentelt esszé képez – egyikük a kötet címadója is. Ezek hangvétele ugyanis olyan szélsőséges mértékben üt el a köztük elterülő szövegegyüttestől, hogy óhatatlanul is felvetődik a kérdés: miért nem egy esetleges későbbi, külön esszé-kötetben kaptak helyet? Ehhez hasonló kötetek nem egyben végigolvasásra készülnek, de a nyitány és zárlat illetően megoldása legalábbis visszatetszést kelt.

Itt azonban a hibák véget érnek. Kelemen könyvének fő erényei az olvasmányosság mellett a számos valóban megtalált releváns eredmény és a társtudományok bevonásának mindvégig pontos és következetes mivolta. Sokirányú, de nem széttartó gyűjtemény, mely az eddigi életműhöz hiánypótló jellege mellett is fontos adalékként járul.

